

YEAH YEAH YEH

Decennialang bladenmaker. Toen een herseninfarct (“een duizelingetje,” zo zegt hijzelf). Om zijn lijf een *boost* te geven nu actief in de onderste regionen van de horeca: de spoelkeuken (“het afvoerputje”). Qua geest lijkt hij niet gekker dan anders.

EVERY KIND OF PEOPLE

Wat werken betreft ben ik nooit lui geweest. Wel wat lichaamsbeweging aangaat. In mij schuilt geen sportman. Dat was al zo op school. De gymleraar knipperde altijd met de ogen die zeldzame keren dat ik mij vertoonde. ‘...wie is die jongen nou ook weer? Zijn naam staat weliswaar op de lijst en toch...’

Door niet te verschijnen, deed ik mijzelf een plezier maar vooral ook mijn klasgenoten. Als er bijvoorbeeld partijje gekozen moest worden, wilde eigenlijk niemand mij hebben. En als ik dan als laatste overbleef en de leraar lichamelijke oefening mij aan partij A of B toewees, zag ik de teleurstelling in de ogen van mijn teamgenoten. Zij wisten dat ze gedoemd waren te verliezen.

Balsporten...? De bal en ik zijn geen vrienden.

Zwemmen...? Geen succes met iemand die op zijn derde dood uit een sloot is gehaald en door watervrees niet veel verder is gekomen dan niveau bommetje. Rennen...? Laat ik het zo zeggen: als ik later met de auto ergens heen moest en ik geen parkeerplaats voor de deur kon vinden, reed ik liever een half uur rondjes dan ook maar vijftig meter te lopen.

Ja, inderdaad. ik was lui. Aartslui. Dat veranderde toen ik eind mei 2016 werd getroffen door een herseninfarct. Het roer moest om. En in beweging komen was daarbij key. Gelijk Forrest Gump

sloeg ik aan de wandel. Lopen, lopen, lopen. In het begin richtingloos en doelloos. Als ik maar kilometers vrat. Pas heel veel later, toen ik een flink uithoudingsvermogen had opgebouwd, ging ik ook om mij heen kijken en leerde ik te genieten van zowel de architectuur van de stad als de schoonheid van de natuur.

Datzelfde uithoudingsvermogen helpt mij bij mijn nieuwe bijbaan in de horeca waarin ik sinds maart 2019 actief ben, onder andere bij Keukenhof en op Schiphol. Als runner, debrasseur of in de spoelkeuken. Wat zo mooi is: ik werk soms met collega’s die wel bijna veertig jaar jonger zijn dan ik, maar aan het eind van de avond volslagen uitgeteld zijn. Nou niet dat ik dan zo vrolijk ben hoor. Zeker niet als ik in de spoelkeuken sta. Want wat een beulswerk is dat, als je acht uur lang het serviesgoed voor vele honderden gasten te verstouwen krijgt. Om over al het keukengerei maar te zwijgen. Op hectische momenten houd ik mijzelf op de been met wat mijn Indonesische chef Roel mij op Keukenhof altijd toebeet, en wat inmiddels ook voor mijn collega’s een gevleugeld gezegde is geworden: “Druk...? Druk...? Ha! Op de Pasar Malam is het druk!” Op deze manier het luie zweet eraf werken is iets dat mij wél bevalt, in tegenstelling tot sporten. Niet iedereen denkt daar zo over. Zo begon ik laatst

in de middag enthousiast bij een selfservice restaurant, om al snel tot de ontdekking te komen dat mijn voorganger bijna geen tafel had schoongemaakt. Overal nog vuile borden, bestek, glazen, rondslingerende trays enzovoort. Ik wilde verhaal halen maar de vogel was reeds gevlogen. Zijn verklaring later: “...maar ik was wel aanwezig.”

Ten slotte nog even dit: voor een lunch belandde ik met een vriend in de roemruchte Amsterdamse Brasserie Keyzer. Zowaar aan een zeldzaam vrij tafeltje bij het raam, met uitzicht op de gezellige chaos van het Museumplein en de Van Baerlestraat zelf. Eten, de prijs/kwaliteitverhouding en bediening waren uitstekend moet ik zeggen; en ja, dat was vroeger nog weleens anders. Maar wat wil je, bij een zaak die al sinds begin 1900 bestaat, vaak van eigenaar verwisselde en waar in de jaren negentig het niveau van de gasten veranderde van *fine fleur* in *nouveau riche*. Eerlijk gezegd is dat nog wel een beetje zo. Naast ons zat een ouder echtpaar, duidelijk *well-to-do* maar niet echt *classy*. Aan hun voeten een schoothondje. Oberette vraagt of zij een bakje water voor de hond zal brengen. Man reageert enthousiast. Om eraan toe te voegen: “...maar dan wel Spa blauw. Want kraanwater lust zij niet.” Er wordt zenuwachtig gelachen. De man moet een grapje maken. *Toch...?*